

det ærede Medlem, at det ikke skulde være heldigt at have Kongen med i denne Sag, hvem skulde saa kontraherene Loven for ham? Evertimod, jeg tror, det vilde være meget heldigt, om det gik her som i Stalien, hvor Kong Umberto selv har stillet sig i Spidsen for Sagen og taget personligt Initiativ, og jeg tror ogsaa, at vi kunde gjøre Regning paa her i Landet, at vor Konge, hvis humane Sind er saa anerkjendt, vilde støtte enhver Bestraelfelse i denne Retning af al Kraft, og jeg vilde ikke have den mindste Frygt for at overlade til den kongelige Anordning at afgjøre, om det saa skulde være den hele Bestyrelse, saaledes som f. Ex. Arbejderskommissionen gjorde, som det ærede Medlem ellers altid citerer som et Raad fuldt af Visdom. Her have vi nu foreslaaet med Hensyn til Tarifsen, at naar den skulde revideres og fastsaettes, skulde det ske ved en kongelig Anordning. Kan det interessere det ærede Medlem, kunne vi gjerne stryge det og sige: Det kan Indenrigsministeren gjøre, det kan Bestyrelsen gjøre, det kan det ærede Medlem selv faae Lov til at gjøre; det er ganske ligegyldigt. Med Hensyn til den supplerende Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslaget § 3, at, naar der i denne Lov mangler en eller anden Bestemmelse med Hensyn til den administrative Virksomhed, kan en kongelig Resolution træde til og supplere den, saa kan det ogsaa godt gaa ud, dersom det ærede Medlem sætter Pris derpaa, thi det behøves ikke, man kan lade Indenrigsministeren eller Bestyrelsen træffe de fornødne Foranstaltninger; der er ingen Ven deri. Vi have tre Instanser her, Kommunen med sin Repræsentant, Amtsforvalterne og endelig Centralanstalten. De ville meget godt, som vort administrative Maskineri er indrettet, kunne komme ud af at indrette denne Anstalt paa en praktisk, nem og hurtig Maade. Derom nærer jeg ingen Tvivl. Det er kun for en Sikkerheds Skyld, hvis enkelte Bestemmelser skulde mangle, og det vilde være for bekvæmligt at lade Lovgivningsmagten træde til, at vi have taget den kongelige Anordning med; men skulde det være en Hindring for Sagen, skal jeg gjerne høre mig for det ærede Medlem i dette som i saa meget Andet. Det tredje Punkt, som det ærede Medlem var imod, var dette, at det skulde bestemmes paa Finantsloven, hvorledes de betydelige Kapitaler, som der efterhaanden vil blive Tale om, skulle anbringes, Kapitaler, som vi have anslaaet til et Beløb af 8—10 Millioner Kroner. Jeg troede, at vi ret havde rammet det ærede Medlems Tanke og Hjerte ved at træffe en saadan Bestemmelse, thi det ærede Medlem kan dog ikke paa visse nogen Institution — og at Finantsudvalget er en „Institution“, have vi lært af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds, med hvem jo det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds er enig i det Punkt — altsaa nogen Institution, der i Visdom og Klogskab staar over Finantsudvalget. Er det altsaa ikke rigtigt at faae det

Bigtigste, og hvad der ligger os mest paa Hjertet, nemlig, at disse Penge komme Eiendomsbesidderne, saavel dem paa Landet som i Kjøbstederne, til gode i Skikkelse af første Prioriteter og vel at mærke mod 4 pCt., lagt ind under denne Institutions Afgjørelse? Saalænge det ærede Medlem sidder i Finantsudvalget, er man jo sikker paa at have en Støtte for den Tanke, at der ikke bør tages over 4 pCt., og ogsaa af Hensyn dertil have vi valgt Finantsloven som det Sted, hvor Bestemmelse om Midlernes Anbringelsesmaade skulde tages; men synes man ikke derom, kunne vi ogsaa vælge andre Veie. Som sagt, den meget skarpe Kritik, vi hørte af det ærede Medlem, og som ved første Diefast kunde synes ødelæggende, skriver jeg noget paa den personlige Regning; jeg tror ikke, den har saa overmaade Meget at sige, hverken med Hensyn til dette første Afsnit af Lovforslaget eller med Hensyn til det andet.

Med Hensyn til det sidste Afsnit af Loven og det ærede Medlems Indvendinger derimod har jeg endnu kun eet Punkt at gjøre opmærksom paa. Det ærede Medlem mente, at det var paa Tide at undersøge, om vi ikke ganske skulde lade Kommunerne være fri for Fattigunderstøttelse, altsaa overlade Alt til Staten og Arbejdsgiverne, hvilket altsaa vilde sige, at Kommunerne ikke skulde udrede denne ene Femtedel. Jeg sympatiferer ganske med det ærede Medlem. Jeg veed ligesom det ærede Medlem, at Kommunerne udrede en Fattigbyrde af henved 6 Mill. Kr. aarlig; og at det er ved en Feiltagelse, at denne Byrde i sin Tid er bleven lagt over paa Kommunerne, erindrer jeg, at det ærede Medlem engang rigtig har paavist. Altsaa jeg for mit Vedkommende har Intet imod, at man aldeles fritog Kommunerne, tilmed da man virkelig maa sige, at Skatterne efterhaanden, navnlig hvis Fattigbyrden fremdeles voger, ville vore dem over Hovedet, thi paa mange Steder er det jo saaledes, navnlig for Dieblirket, at Partskorssskatterne til Kommunerne ere naaede op til en foruroligende Høide. Det er Uret, deri maa der gjøres en Forandring, og jeg skal derfor gjerne være med til at fritage Kommunerne for den her omhandlede Femtedel. Men jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at her foreligger et Tilfælde, hvor det ærede Medlem, der ellers ser saa dybt og klart i Tingene og undersøger Alt saa klart og nøie, har ladet sig overlise af sin egen Tanke. Det ærede Medlem siger paa den ene Side: Tror man, at der kommer et eneste Mennekte ind i Alderdomsforsørgelsesklassen efter det 22de Aar; det tror han ikke, han tror, at de, der ere blevene 22 Aar, ville blive staaende med de 26 Kr. og intet videre. Men ser det ærede Medlem da ikke, at hvis det sker, kommer Kommunen ikke til at spare 4 Skilling. Man maa virkelig tænke sig ganske nøie om, før man udtaler sig. (Lh. Nielsen: